

## HỒI 544

## Vũ Quá Bất Tình

**P**hản ứng lập tức giống chuông báo hiệu của bọn chiến binh giữ tòa thạch bảo quả là nằm ngoài dự liệu của bọn Khấu Trọng. May mà chúng không bắn tên ra, chứ nếu bị chặn lại ở bên ngoài thì bao công lao coi như đổ sông đổ biển. Ra là vì đại quân Đột Quyết sắp đánh tới, toàn thể tộc nhân Túc Mạt đều khẩn trương cảnh giác, chỉ thoáng thấy gió lay cây động liền toàn diện động viên, chứ không phải đã nhìn ra là bọn Khấu Trọng nguy trang.

Lính canh không ngừng dồn lên lầu tiền trên tường bảo. Một kẻ quát lớn: “Báo khẩu lệnh!”

Khấu Trọng vượt qua mọi người xông tới, cười lớn nói: “Quên hỏi Bái Tử Đình mất rồi!” Tiếp đó, từ lung Thiên Lý Mộng vọt người lên, Tinh Trung Nguyệt hóa thành một màn đao ảnh hộ thân ở phía trước, lao vào tầng trên của thạch bảo như một viên thạch đạn được phóng đi từ máy bắn đá.

Lúc này bọn chiến binh thủ bảo mới biết những kẻ kéo đến là địch chứ không phải bạn, vội vàng kéo cung lắp tên, nhưng đã muộn mất một bước.

Ngay lúc Tinh Trung Nguyệt bắt đầu hiển lộng thần uy, Biệt Lạc Cổ Nạp Đài, Việt Khắc Phùng, Khách Chuyên cùng hơn ba mươi chiến binh tinh nhuệ nhất của hai bộ tộc Thất Vi và Xa Sư đều nhảy xuống lưng ngựa, tấn công lên thành lầu trong khi quân giữ thành còn đang bối rối.

Hai cánh quân mai phục trong rừng tổng cộng hai trăm người cũng đồng thời lao ra, chặn viện quân của kẻ địch từ doanh trại phải tới. Sách lược của họ là khiến cho quân trấn giữ Tiểu Long Tuyền lầm tưởng rằng đang phải đối đầu với đại quân Đột Quyết mà nảy sinh tâm lý chủ bại, đánh mất thời cơ tiến thoái.

Công kích mãnh liệt, tận dụng lúc mưa to gió lớn đúng là có điểm giống với phong cách kỳ tập của đại quân Đột Quyết.

Tĩnh Trung Nguyệt quét đến đâu, kẻ địch không chết cũng bị thương đến đó. Chỉ trong chốc lát, tầng trên của tòa thạch bảo đã bị Khấu Trọng kiểm soát.

Biệt Lạc Cổ Nạp Đài lao lên trước, tả hữu song phủ múa tít như bánh xe, chém giết tan tác quân thủ thành từ phía dưới xông lên, đập qua xác địch xộc thẳng xuống tầng dưới.

Lúc này Khấu Trọng mới nhận thức được phủ pháp lợi hại của y, chẳng trách nào có thể xung hùng Ngạch Nhĩ Cổ Nạp Hà, được xem là cao thủ vô địch. Gã lập tức cùng Biệt Lạc Cổ Nạp Đài sánh vai tác chiến, Tĩnh Trung Nguyệt phối hợp với song phủ, gặp địch giết địch, từng bậc từng bậc tiến vào trong bảo.

oOo

Cả Tiểu Long Tuyền hỗn loạn, âm thanh chém giết vang lên từ thạch bảo và bến tàu. Dưới cơn mưa gió và nổi kinh hoàng ập xuống, bọn cước phu, nhân công xưởng thuyền, những thương lữ không kịp lên thuyền và bọn thủ binh mất tinh thần chạy trốn tán loạn, chẳng khác gì ngày tận thế đã đến.

Trời đất tối sầm lại, Từ Tử Lăng tiện tay đoạt một cây trường thương, cùng Âm Hiến Hạc giục ngựa đuổi theo hướng Mã Cát đào tẩu. Mã Cát chính là nhân vật quan trọng trong sự kiện thổ phỉ. Chỉ cần bắt được y, mọi việc sẽ rõ ràng ngay.

Đột nhiên, một toán quân Túc Mạt khoảng hơn trăm người xông pha mưa gió lao ra chặn đường họ, dẫn đầu là thị vệ trưởng dưới trướng Bái Tử Đình Tôn Sương Hoa. Nàng múa tít trường kiếm, bím tóc tung bay, mắt đầy sát khí, quát lớn: "Giết không tha!"

Từ Tử Lăng than thầm, trên chiến trường không phải giết người thì bị giết, gã đã hứa với Âm Hiến Hạc không làm tổn thương Tôn Sương Hoa, cho nên trận này chỉ còn cách tránh đi là hơn, đành giương mắt nhìn Mã Cát trốn thoát.

Gã ghìim ngựa lại, gọi Âm Hiến Hạc: "Chạy bên này!" Rồi quất ngựa quay sang trái, phóng về hướng tòa thạch bảo.

Âm Hiến Hạc hiểu ý gã, vội vàng chạy theo.

Tôn Sương Hoa không bỏ qua, quát lớn một tiếng, dẫn thủ hạ truy kích.

Mưa vẫn như trút nước, đột nhiên ở phía trước có một toán quân lao ra như con lốc, thì ra là liên quân Thất Vi và Xa Sư, thanh thế vô cùng mạnh mẽ.

Từ Tử Lăng chẳng còn lựa chọn nào khác, đành cùng Âm Hiến Hạc quay đầu lại nghênh đón truy binh của Tôn Sương Hoa.

“Keng, keng, choang, choang!”

Từ Tử Lăng triển khai thương pháp, chặn đứng nàng Tôn Sương Hoa đang hùng hổ xông tới. Mỹ nhân tuy liễu thân chiến đấu, lại có kiếm pháp cao minh nhưng vẫn còn kém Từ Tử Lăng khá xa, bị gã khéo léo vận dụng độ dài của trường thương bám chặt, tiến lùi đều không được, rơi vào thế khổ chiến.

Hiếu ý của gã, Âm Hiến Hạc bèn sang hợp lực cùng liên quân. Chỉ trong chốc lát, với ưu thế cả về sĩ khí và binh lực, phía liên quân đã đánh cho thủ hạ của Tôn Sương Hoa toi bời, tháo chạy tán loạn.

Tiếng vó ngựa từ phía thạch bảo vang đến, thêm một cánh quân khác xông tới với khí thế nghiêng trời lệch đất, dẫn đầu là ba người Khẩu Trọng, Biệt Lạc Cổ Nạp Đài và Việt Khắc Phùng.

Mọi người đều hiểu chiến cục đã định. Đội quân ngoan cường do Tôn Sương Hoa suất lĩnh không thể kháng cự nổi thế công, kẻ chết, người bị thương, một số khác đào tẩu, chỉ còn vị nữ tướng ở lại liều chết.

“Keng!”

Từ Tử Lăng dồn Bảo Bình chân khí vào trường thương, đánh ra một đòn rất nặng, Tôn Sương Hoa hổ khẩu tê tái, bảo kiếm rời khỏi tay văng xuống đất.

Bọn Khẩu Trọng để một mình Từ Tử Lăng xử lý Tôn Sương Hoa, lao về phía bến tàu đánh giết.

Âm Hiến Hạc quay đầu ngựa, chạy đến bên cạnh Từ Tử Lăng.

Chiến mã của Tôn Sương Hoa đã sùi bọt mép, còn nàng thì ngồi ngẩn ngơ trên lưng ngựa, thần thái bi thảm.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Xin nọg vệ trưởng về thông báo với quý thượng...”

Tôn Sương Hoa ghen ngào thét lên: “Ta liều với ngươi!”

Rồi thúc ngựa lao về phía hai người.

Cả hai đồng loạt giật ngựa tránh sang hai bên. Tôn Sương Hoa vọt qua chỗ trống, quay đầu ngựa lại gào lên: "Giết ta đi! Tại sao không giết ta?"

Trong gió mưa cùng âm thanh của cuộc hỗn chiến, tiếng nói của nàng lúc gần lúc xa như trong cơn ác mộng.

Từ đáy lòng Từ Tử Lăng chợt dâng lên nỗi chán ngán tột độ đối với chiến tranh cừu sát. Nhớ lại đêm qua mới cùng nhau nâng ly cười cười nói nói, thế mà hôm nay đã phải đánh nhau một mất một còn, gã than dài: "Nếu không phải quý thượng muốn dồn bọn ta vào chỗ chết, chúng ta đâu đến nỗi phải động đao kiếm với nhau. Thắng bại là việc thường của binh gia, chỉ cần đàm phán xong điều kiện, bọn ta có thể trả lại Tiểu Long Tuyền. Việc nhỏ không nhin sẽ hỏng việc lớn, Tôn ngự vệ trưởng về đi!"

Tôn Sương Hoa thần thờ một lúc, đưa ánh mắt đầy oán hận nhìn Âm Hiến Hạc, kêu lên: "Được! Được lắm!" Rồi quay ngựa lao vào trong màn mưa.

Âm Hiến Hạc do dự một chút, gọi Từ Tử Lăng một tiếng, rồi đuổi theo bóng nàng.

Mưa gió yếu dần, nhưng vẫn dằng dai chưa dứt, lai rai lác rắc đầy trời khiến cả vùng hải cảng như được phủ một lớp màn sa mù mỏng, che đậy thực trạng tàn khốc của chiến trường.

Cuộc tấn công bất thành linh đã kết thúc nhanh chóng, để lại xác người ngựa ngổn ngang đầy mặt đất.

Cùng với những tia nắng đầu tiên chiếu xuống bốn chiếc đại thuyền chiến lợi phẩm đang đậu trên bến, màn mây đen dày cũng từ từ được vén lên, lộ ra khoảng trời xanh trong vắt điểm lẹ, không còn chút dấu tích của cơn giông tố cuồng bạo mới rồi.

Khẩu Trọng ngẩn người ngồi trên trụ đá neo thuyền cùng Từ Tử Lăng lặng nhìn mặt biển muôn đời bất trắc, ngắm vàng dương xán lạn đang ngự trị toàn cõi đất trời.

Cuối cùng bọn gã đã lấy lại được tám vạn mảnh da dê.

Trên các đại thuyền của Cao Lệ toàn là cung tên, binh khí và các loại dụng cụ thủ thành.

Bái Tử Đình thật là lợi hại. Nếu những thứ này lọt vào tay y, phối hợp với kỳ binh do Cái Tô Văn đích thân suất lĩnh, chắc chắn sẽ làm đội quân vô địch của Đột Quyết phải một phen kinh hồn táng đờm, thậm chí có thể vấp ngã nên thân.

Trong mấy chiếc rương của Mã Cát toàn là kim ngân châu báu giá trị liền thành, đủ cho người bình thường sống hoang phí mười đời, có thể đem bồi thường thiệt hại cho các thương nhân Bình Diêu.

Một nửa vấn đề đã được giải quyết.

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn các chiến binh Xa Sư và Thất Vi đang thu dọn chiến trường, lắc đầu cười khổ: "Ta cũng bắt đầu thấy chán ghét chiến tranh, hận là không còn sự chọn lựa nào khác, chỉ đành tiếp tục gắng gượng mà thôi."

Từ Tử Lăng than: "Cái gắng của người tựa hồ vẫn còn chưa quá gượng, thậm chí ta còn cảm thấy người có vẻ không dám đối mặt với hiện thực."

Khấu Trọng lộ nét trầm tư, chậm rãi nói: "Hiện thực quả thật tàn nhẫn phi thường, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào nó. Khấu Trọng này thành vua hay giặc còn phải xem phen này có giữ được Lạc Dương với tiểu tử họ Lý đó không. Chà! Con bà nó chứ! Được làm vua, thua làm giặc, thế mà lão tử lại họ Khấu (có nghĩa là giặc), vậy là tên cũng phạm đại kỵ nữa. Nếu sau này ta mất mạng ở Lạc Dương, người nhớ đưa xác ta về chôn trong sơn cốc, để ta được ở bên cạnh mẹ."

Bạt Phong Hàn bước đến sau lưng hai người, nghe thế liền bảo: "Nếu đã là vậy, sao không bỏ mặc cho lão hồ ly Vương Thế Sung tự sinh tự diệt? Còn Thiếu soái toàn lực đoạt lấy Đông Đô, đó là chốn cũ của các người, sao lại để cho tên ngoại nhân Lý Tử Thông chiếm trọn tiện nghi như thế?"

Khấu Trọng nói: "Nếu được chọn lựa, có ai lại muốn đi cùng đường với Vương Thế Sung chứ? Chỉ hận là giữa Lý phiệt và các thế lực lớn nhỏ ở Ba Thục đã có hiệp nghị, nếu quân Đường có thể chiếm được Lạc Dương, Ba Thục sẽ cúi đầu xưng thần với Lý Uyên. Lúc đó họ Lý không những có được kho lương thực ở Ba Thục mà còn có thể lợi dụng địa thế hiểm yếu của Trường Giang, mau chóng tấn công kẻ địch ở hai bên bờ, lại thêm có lão gia Đỗ Phục Uy ở trung lưu chi viện, thiên hạ còn ai dám tranh phong với họ Lý nữa? Cho nên mới nói không thể bỏ Lạc Dương."

Bạt Phong Hàn lần đầu nghe nói về hiệp nghị quan hệ trọng đại mà Sư Phi Huyền đã thu xếp giúp Lý gia, im lặng một hồi mới chép miệng nói: "Biết rõ chắc chắn sẽ bại, sao không giải tán Thiếu Soái quân, ba huynh đệ chúng ta kẻ vai tu hành, cùng đi du ngoạn khắp nơi, há chẳng vui hơn sao?"

Khấu Trọng mắt lóe thần quang, ha hả cười rộ, cao giọng nói: “Vấn đề là có ai thắng mãi không thua đâu, trên đời này cũng không có chuyện tất bại. Sự tình càng gian nan mới lại càng khơi dậy ý chí chiến đấu của ta. Khấu Trọng ta sẽ đem cái mạng nhỏ này đánh một canh bạc thật oanh oanh liệt liệt.”

Rồi đưa mắt nhìn chiếc thuyền cướp được của Mã Cát, trầm giọng nói: “Ngày mai bất luận Hiệt Lợi có chịu tha cho Bái Tử Đình hay không, ta và Tử Lăng sau khi giải quyết chuyện này, sẽ đưa tám vạn mảnh da dê về Sơn Hải quan bằng đường biển, sau đó ta sẽ đi luôn đến Lạc Dương, xem thử có phải lão thiên muốn Khấu Trọng này cùng táng thân với thành không. Còn lão huynh thì tính sao?”

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn biển xanh trải tới chân trời, ánh mắt hiển hiện thần sắc kiên định, giọng chắc nịch: “Bây giờ mục tiêu duy nhất của ta là đánh bại Tất Huyền, ta cho mình thời gian một năm để rèn luyện. Lạc Dương là nơi lý tưởng, nhưng ta sẽ không chịu tuấn tử theo thành đâu.”

Khấu Trọng cả mừng nói: “Có lão huynh giúp đỡ, thì chuyện sẽ khác rồi, nói không chừng... Ôi! Mà thôi, huynh hãy đến nơi khác tu luyện đi! Ta thực không muốn làm liên lụy huynh.”

Bạt Phong Hàn ngửa mặt cười lớn: “Người chẳng hề làm liên lụy ta, chỉ là ta không muốn bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp, được cùng Khấu Trọng danh lừng thiên hạ quyết chiến một trận sinh tử với Lý Thế Dân bách chiến bách thắng ở Lạc Dương.”

Khấu Trọng quay sang Tử Tử Lăng nói: “Lăng thiếu gia định thế nào?”

Tử Tử Lăng nhăn nhó: “Người muốn ta thế nào?”

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: “Dù cho người muốn theo ta đến Lạc Dương, ta cũng nhất định không chịu. Giả sử ta có thể giữ được Lạc Dương, khiến Lý Thế Dân thật sự thất bại một lần thì lúc đó người đến tìm ta uống rượu đàm đạo là được rồi!”

Tử Tử Lăng ngẫm nghĩ rồi chắc lưỡi than: “Thực không còn cách nào khác sao?”

Khấu Trọng kiên quyết lắc đầu: “Không phải là không có cách khác, mà là ta cam tâm tình nguyện đi theo con đường này, đến bây giờ không thể quay đầu lại được nữa. Nếu Thái tử nhà Đường không phải là Lý Kiến Thành mà là Lý Thế Dân, ta có thể sẽ làm theo ý người. Còn hiện giờ chỉ đành kiên trì đi tiếp con đường ta đã chọn mà thôi.”

Lúc này bọn Biệt Lạc Cổ Nạp Đài cũng đã xử lý công việc xong xuôi, đến bàn với ba người về việc đàm phán với Đột Quyết.

Bất Cổ Nạp Đài báo cáo: “Bất sống được cả thảy ba trăm hai mươi lăm người, trong đó có hai trăm năm mươi bốn người là võ sĩ và thuyền phu của Cao Lệ vương, còn lại là người Túc Mạt gồm có binh sĩ và những người làm việc tại xưởng thuyền. Chúng tôi đã giam tất cả bọn chúng vào một xưởng thuyền.”

Khấu Trọng thấy đầu đau nhức. Giá như ba chiếc thuyền này thuộc về Cái Tô Văn thì tốt biết mấy. Nhưng đáng tiếc lại không được như mong muốn. Vậy là oán cũ chưa giải lại thêm thù mới với tiểu sư di Phó Quân Tường mất rồi.

Biệt Lạc Cổ Nạp Đài nói: “Đại quân của Bái Tử Đình có thể đánh tới bất cứ lúc nào, ta đã cho người đi thám thính tình hình. Giả sử nếu có chuyện đó, chúng ta phải quyết định ngay từ bây giờ là tử thủ hay lên thuyền chuồn thẳng?”

Tòa thạch bảo ở đây là nơi có thể tử thủ, chỉ cần cầm cự qua một đêm, Bái Tử Đình ắt phải rút binh vì sợ đại quân Đột Quyết kéo đến. Vấn đề là liệu bọn họ có thể cầm cự được đến lúc đó hay không?

Việt Khắc Phùng nói: “Nếu quyết định dùng thuyền bỏ chạy, chúng ta phải lập tức hành động ngay, kéo đối phương dùng chiến thuyền chặn ngang cửa biển thì chúng ta mọc cánh cũng khó bay qua.”

Mọi người bất giác cùng đưa mắt quan sát lối ra vào hải cảng. Thế núi hai bên tả hữu vươn dài, bao bọc một vùng biển tạo thành cảng biển vừa sâu vừa rộng, cửa biển rộng khoảng trăm trượng, nếu kẻ địch huy động mười chiến thuyền là có thể dễ dàng phong tỏa hải cảng.

Bạt Phong Hàn thấy Khấu Trọng im lặng không nói, biết gã còn đang suy nghĩ, bèn hỏi sang chuyện khác: “Âm huynh đi đâu rồi?”

Từ Tử Lăng thấy mọi người đều nhìn mình, gượng cười: “Y đuổi theo Tôn Sương Hoa.”

Bạt Phong Hàn thắc mắc: “Rốt cuộc y và Tôn Sương Hoa quan hệ với nhau như thế nào nhỉ?”

Từ Tử Lăng nhún vai tỏ ý không biết.

Cuối cùng Khấu Trọng lên tiếng: “Nếu mục tiêu của chúng ta là đòi lại những người đang nằm trong tay Bái Tử Đình, thượng sách là dong thuyền bỏ đi rồi sau đó quay lại trả

giá với y. Có điều mục tiêu của chúng ta không phải là như thế, trước hết là không ai muốn thấy người Túc Mạt bị diệt tộc, thứ đến là Việt Khắc Phùng huynh còn có nhiệm vụ phải giết Phục Nan Đà rửa hận. Cho nên chúng ta không thể bỏ Tiểu Long Tuyền. Ta đoán mười phần có đến chín là Bái Tử Đình không dám đến đây. Các vị xem thử tiểu đệ tính toán có sai lầm hay không. Thực lực của Hiệt Lợi mạnh hơn y gấp nhiều lần, nhưng vẫn bại ở Hách Liên bảo, lão Bái tinh thông binh pháp, chắc chắn sẽ không đi vào vết xe đổ của Hiệt Lợi."

Biệt Lạc Cổ Nạp Đài đồng ý: "Thiếu soái nói hữu lý. Nếu ta là Bái Tử Đình, cũng không dám mạo hiểm. Chúng ta sợ Bái Tử Đình, Bái Tử Đình lại sợ đại quân Đột Quyết, vậy là kèm chế lẫn nhau, không ai nhúc nhích gì được."

Bạt Phong Hàn lo lắng: "Ta là một người Đột Quyết, ta hiểu tâm ý của Hiệt Lợi và Đột Lợi hơn các người. Họ đã hạ chiến thư nói rằng trước khi mặt trời mọc ngày mai Bái Tử Đình phải giao ra Ngũ Sắc thạch, nếu không đạt được yêu cầu này sẽ huyết tẩy Long Tuyền, bằng không uy tín của họ đương nhiên chẳng còn."

Ngũ Sắc thạch bây giờ đang trong tay của Mỹ Diễm phu nhân, tìm ra được thì trong khoảng thời gian ngắn là cả một vấn đề, mà có lấy được Ngũ Sắc thạch hay không lại là vấn đề khác nữa. Nếu Bái Tử Đình cương quyết không chịu khuất phục thì dù họ có lòng tốt, vì y mà giao ra Ngũ Sắc thạch, cũng chỉ là hành động thừa.

Việt Khắc Phùng nói: "Giết yêu tăng không phải là chuyện nhất thời, để sau này cũng được."

Khấu Trọng ngẩng đầu hỏi: "Ai có thể nói cho ta biết mối quan hệ thật sự giữa Mỹ Diễm với Phục Nan Đà?"

Đương nhiên không ai trả lời được.

Từ Tử Lăng bình tĩnh: "Những chuyện nan giải này đều có liên quan với nhau, chỉ cần chúng ta đủ khả năng làm cho Bái Tử Đình cảm thấy không thể thắng nổi, chỉ còn cách khuất phục đầu hàng, thậm chí có thể y sẽ giúp chúng ta tìm Mỹ Diễm."

Bất Cổ Nạp Đài cười nói: "Chúng ta giữ số cung tên và binh khí bổ sung này, Bái Tử Đình làm sao dám không đầu hàng chịu thua?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Bái Tử Đình vốn là kẻ mạo hiểm, mất số vũ khí này tuy là đã kích nghiêm trọng đối với y, nhưng chưa phải đòn chí mạng. Trừ phi chúng ta có thể đánh vào Ngọa Long biệt viện, khiến Bái Tử Đình trở thành cô độc, y mới chịu ngoan ngoãn nghe

lời. Lý tưởng nhất đương nhiên là chịu giao ra Phục Nan Đà để Phùng huynh lấy thủ cấp mang về Thổ Lỗ Phồn.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Cái Tô Văn nông sâu khó lường, binh lực của y như thế nào chúng ta cũng không nắm rõ, nhưng chỉ cần làm cho Bái Tử Đình biết rằng chúng ta hiểu rõ y có lực lượng kỳ binh ấy thì đạo quân của Cái Tô Văn sẽ mất tác dụng ngay.”

Bất Cổ Nạp Đài lắc đầu: “Bái Tử Đình có thể thông báo cho Cái Tô Văn chuyển quân đi nơi khác mà vẫn giữ được sự uy hiếp.”

Khấu Trọng vỗ đùi nói: “Có rồi!”

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía gã.

Khấu Trọng đứng dậy, nói: “Ta muốn đi uống rượu tâm sự với Bái Tử Đình, tiện đường đi thăm Đỗ Hưng và Hứa Khai Sơn. Ai chịu đi cùng ta nào?”

Bạt Phong Hàn cười nói: “Không nguy hiểm thì người đâu cần ai đi cùng. Ta và Tiểu Lăng sẽ theo người để xem thế nào. Như vậy là quyết định sẽ giữ lại tiểu Long Tuyền, đúng không!”

Khấu Trọng gật đầu: “Chẳng những tử thủ Tiểu Long Tuyền mà còn phải đem số cung tên đã giấu ở nơi khác về đây, cắt trong thạch bảo, đồng thời sai người giám sát Ngọa Long biệt viện. Kế này là trong thực có hư, trong hư có thực, chỉ cần Bái Tử Đình trúng kế, bảo Cái Tô Văn dời quân đi nơi khác, chúng ta sẽ thành công.”

Rồi quay sang Từ Tử Lăng, hỏi: “Ai là người thích hợp nhất để truyền lời thay cho Bái Tử Đình?”

Từ Tử Lăng gật đầu về đồng ý: “Nhiều khả năng là Phục Nan Đà. Nếu Đỗ Hưng không nói dối, mối quan hệ giữa Phục Nan Đà và Cái Tô Văn thân thiết hơn với Bái Tử Đình.”

Việt Khắc Phùng và Chuyên Khắc sáng mắt lên.

Khấu Trọng cười hà hà nói: “Vây là vốn liếng trên tay chúng ta nhiều hơn Bái Tử Đình rồi. Chà! Hy vọng chư vị đại ca ở Bình Diêu chưa ly khai Long Tuyền.”

Lúc này tiếng vó ngựa gấp rút từ phía tây vọng tới.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn ra, giật mình: “Kẻ khó đối phó hơn Bái Tử Đình xuất hiện rồi! Con bà nó chứ!”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>